

•Written by வெங்கட் சாமிநாதன்•

••Sunday•, 01 •January• 2012 23:46• - •Last Updated•

••Sunday•, 01 •January• 2012 23:54•

[30.4.2011 அன்று மாலையிலே வாதுங்கள் விவாதங்கள், தொகுப்பு வெளியிடப்பட்ட தருணம் கடையிலே நான் நன்றி கூறும் முகமாகச் சொன்னது, இங்கு சற்று ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டுள்ளது.] முன்புதான் அகலே நன்றி ஆத்தி என்பார்கள். நம் மூலிகை கட்டை மட்டை சுவையான என்று ஏதோ சொல்வார்கள். கஷ்ட காலம் என்று வந்தால் அது தனியாக வராது. நீங்கள் எல்லாம் மீண்டும் மணி நேரமா உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள். கடையிலே நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும். அதைத் தவிரக் கூடியது. இவ்வளவு பெரிய நல்ல பச்சைகளாக இவ்வளவு நேரமாகக் கட்டைகள். அவர்கள் பச்சை உங்களாகக் கவர்ந்திருக்கிறது. கடையிலே நான். இவ்வளவு கஷ்டங்கள் போறதா? சரி, நான் ரொம்ப காலமாக நான் ஒரு எழுத்தாளனே இல்லையென்று நானே சொல்லி வந்திருக்கிறேன். உங்களாகக் கல்லாம் தெரியும். அத்தோடு இன்று நான் ஒரு பச்சைகளையும் இல்லையென்பதை நானே இங்கு நிரூபிக்கப் போகிறேன். ஒரு மட்டை கிடைத்து மக்களையும் கையிலே கொடுத்துவிட்டால் பச்சை ஆசைப்படாத தமிழன் யாராவது இருப்பானா என்பது சந்தேகம் தான். நான் இருக்கேன். இந்த விதத்தில் பார்த்தாலும் நான் தமிழனே இல்லையென்பதற்கான சான்று கிடைத்து விடும். இது இன்னம் ஒரு சான்றுதான்.. இன்னும் நிறைய எத்தனையோ சான்றுகள் என்னதைத் தமிழனே இல்லையென்று ஒதுக்கித் தள்ளக் காத்திருப்பவர்கள் கையில் தயாராக இருப்பதும் வாஸ்தவம் தான். சரி போகட்டும். இது உண்மை. என்னைப் பற்றிய உண்மை எதையும் சொல்வதில் தவறு ஏதும் இல்லை.

இது ஒரு முக்கியமான நிகழ்வு. இந்த நிகழ்வு எல்லா இலக்கியக் கட்டடங்களையும் போல இன்னும் ஒரு கட்டடம் தான் இது என்று நீங்கள் நினைத்தால் அது தவறு. இது ஒரு சாதாரணமாக நிகழக் கூடிய ஒரு நிகழ்வு அல்ல. இந்த நிகழ்வை, இன்றைய இந்தக் கட்டடத்தை இன்று நாம் வந்து சேர்ந்திருக்கும் புள்ளியாகக் கொண்டால் அதன் ஆரம்பப் புள்ளியைக் காண ரொம்ப காலம் பின்னால் போக வேண்டியிருக்கும். எனக்கு எழுத்தாளனாக வேண்டுமென்றோ, விமர்சகனாக வேண்டுமென்றோ என்றும் ஆசை இருந்ததில்லை. அதோடு எண்ணமோ திட்டமோ கூட இருந்ததில்லை. இயல்பாக நண்பர்களுக்கிடையே ஏதோ பச்சைக் கொண்டிருப்போம். எல்லாவற்றைப் பற்றியும் பச்சைக் கொண்டிருப்போம். பச்சை இடமும் ஆட்களும் கிடைக்கவில்லை என்றால் வேறு ஏதாவது சுவைத்துக் கொண்டிருப்போம்.. மனம் விட்டு எல்லாவற்றையும் பச்சைவது என்பது பள்ளி நாட்களிலேயே தொடங்கி விட்ட ஒன்று தான்.

•Written by வங்கட் சாமிநாதன் •;
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:46• - •Last Updated•;
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:54•;

1959-ல் ஒரு நாள், தில்லியில், அப்போதிருந்து என நண்பராக இருக்கும் துரரைஜ் என ஐம்பது வருட கால நண்பர். இதோ இங்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அவருக்குத் தெரியும். கரோல் பாகில் நாங்கள் சாப்பிடும் ஹோட்டலிலிருந்து ஒன்றிரண்டு தரெக்கள் தள்ளி ஒரு தரெவில் வாசக சாலை ஒன்று இருந்தது. வாசக சாலை என்றால் ஒருவர் தன் வீட்டின் காரஜேல் பத்திரிகைகள் எல்லாம் போட்டுவதைத் திருப்பார் அந்த வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர் வாசகசாலை என்றால் ஒரு காரஜேல் கொள்ளும் இரண்டு மஜைகள் சூற்றி, பஞ்சு. மஜைமேல் பரப்பிக் கிடக்கும் பத்திரிகைகள். ஆனந்த விகடன், கல்கி, சூதசேமித்திரன், கும்புதம் இவை. இவற்றோடு அங்கு 1959-ல் ஒரு ஜனவரி மாதம் ஒரு நாள் மாலையில் எழுத்து என்று பத்திரிகையுமே இருந்தது. எழுத்து ஒரு பத்திரிகை மாதிரியே இருக்காது. அந்த மாதிரி ஒரு பத்திரிகை வரும் அது அங்கு இருக்கும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியாது. எழுத்து ஒரு பத்திரிகை என்று பார்த்தால் ஒரு புது கான்செப்ட். அது அங்கு இருந்த மற்ற பத்திரிகைகளோடும், எந்த பத்திரிகைகளோடும் ஒட்டாத ஒன்று. அது அங்கு எப்படி வந்தது? அதுவும் வழக்கத்தையே நியமித்தது தான். அந்த பத்திரிகையைக் கொண்டு வரும் செல்லப்பாவும், கரோல் பாகில் இருந்த, அந்த வாசக சாலை இருக்கும் வீட்டுக் காரரும் நண்பர்கள். செல்லப்பாவின் சின்னமண்பீர், வத்தலக்குண்டு கால நண்பர்கள். தன் தில்லி நண்பருக்கு செல்லப்பா தன் பத்திரிகை எழுத்து காபி ஒன்றை இலவசமாக அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். அப்படித்தான் அது அங்கு வந்திருக்கிறது. மற்றபடி அவருக்குமோ அல்லது படிக் வந்த மற்ற எவருக்குமோ அந்த பத்திரிகையோடு எந்த சம்பந்தமும் இருந்திருக்காது. படிக் வருகிறவர்கள் விரும்பிப் பிடிப்பார்கள் என்ற நினைப்பில் போடப் பட்டதில்லை. பழைய நண்பர் தன் பத்திரிகையை அனுப்பியிருக்கிறார். அதை மற்றதோடு போட்டு வகைகலாம் என்று போடப் பட்டு கிடப்பது அது. இதுவும் இயல்பான சாதாரணமாக நடக்கும் நிகழ்வு இல்லை.

அது என்கண்ணில் பட்டது. எனக்கு அது ஒரு புதிய கௌரவம் பட்டது. அதற்கு முன்னால் செல்லப்பாவும், க.நா.சுப்பிரமணியமும் ஒரு சூதசேமித்திரன் தீபாவளி மலரில் அன்று எழுதப்பட்ட நாவல் சிறுகதைகள் பற்றி எழுதி ஒரு புயலகை கிளப்பி விட்டிருந்தார்கள். அது தொடர்ந்து சில வாரங்கள் கடும் வாத பிரதிவாதங்களாக கிளப்பியிருந்தது. அதற்கு முன்னர் எந்த பத்திரிகையிலும் அது போன்ற ஒரு விவாதம், சர்ச்சை, கருத்துப் பரிமாற்றம் நடந்திருக்கவில்லை. அந்த செல்லப்பா இந்தப் பத்திரிகையைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். அதில் க.நா.சு.வும் எழுதுகிறார். எனக்கு இந்த விஷயம் ரொம்பப் பிடித்திருந்தது.

உடனே எழுத்து பத்திரிகைக்கு சந்தா அனுப்பினேன். அதற்கு அடுத்த மாதம் எனக்கு ஜம்முவுக்கு மாற்றல் ஆயிற்று. ஜம்முவுக்கு எழுத்து வர ஆரம்பித்தது. ஒரு சில இதழ்களுக்குப் பிறகு அதில் ஒரு சிறுகதை வந்திருந்தது. சிறந்த சிறுகதை எப்படி இருக்கும்னு அதற்கு முன்னால் சூதசேமித்திரன் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து ஆறு ஏழு இதழ்களில் எழுதிய செல்லப்பா, ஒரு தரமான பத்திரிகையுமே எழுத்தும் வரவேண்டும் என்று இந்த எழுத்து பத்திரிகையை ஆரம்பித்த செல்லப்பா இந்த கதையைப் போட்டிருக்க வேண்டாமா? என்று அந்த கதை எனக்குப் பிடிக்காது போன காரணத்தையும் அவருக்கு எழுதி வைத்தேன். அவர் அந்த நீண்ட கடிதத்தையும் பிரசுரித்து எனக்கும் அவர் எழுதினார், நீங்கள் எழுத்துக்கு எழுதுங்கள் என்று. ஒரு தரமான பத்திரிகையைக் கொண்டு வரும் ஆசிரியரது பத்திரிகையின் நடப்பைக் கண்காணித்து

•Written by வங்கட் சாமிநாதன் •;
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:46• - •Last Updated•;
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:54•;

ஒருவர் கடிதம் எழுதினால், அந்த ஆசிரியருக்குக் கோபம் வராமல் தவிர,, அந்த ஆசிரியர் கடிதம் எழுதியவரை தன் பத்திரிகைக்கு எழுதச் சொல்வார் என்பது எங்காவது நடக்குமா? நடந்தது. நானும் ஒரு எழுத்தாளன் ஆனேன். எழுத்தாளன் என்றால், ஒரு சௌகரியத்துக்காகத் தான் எழுத்தாளன் என்ற வார்த்தையைச் சொல்கிறேன். அப்படி நான் ஒரு எழுத்தாளன் ஆனேன்.

இங்கே முன்னாலே உட்கார்ந்திருக்கிற என் நண்பர் துரரைஜுக்குத் தெரியும். எங்களோட அறையில் இருந்த நாகரத்தினம் என்ற நண்பரிடம் ரொம்ப பெருமையோடும், துரரைஜ், “சாமிநாதன் எழுதியது வந்திருக்கைய்யா” என்று எழுத்தில் வந்த ஒரு கட்டுரையைக் காட்டி, அவர் அதைப் படித்துவிட்டுச் சொன்னார். “முதல்லே சாமிநாதனைத் தமிழில் ஒழுங்கா எழுதக் கத்துக்கொள்ளச் சொல்ய்யா. மற்றதையெல்லாம் அப்புறம் பத்துக்கலாம்? என்று சொன்னாராம். இது நடந்தது 1961-ல். இப்போ நடப்பது 2011. எதிரில் அண்ணா கண்ணன் இருக்கார். அவரைக் களேங்க. என் தமிழ் எழுத்தையெல்லாம் அவர் தான் திருத்துவார். இன்னமும் அவர் திருத்திக் கொண்டு தான் இருக்கிறார், இதிலே ‘ச’ இல்லே அங்கே ‘ப’ இல்லே. இது தமிழ்ச் சொல்லே இல்லை. இதுக்கு சரியான தமிழ் வார்த்தை இதுக்கும” என்று. ஆக, தமிழே எழுத்தத் தெரியாத ஒருத்தன் தமிழ் எழுத்துலகிலே குதித்திருக்கிறான். ஆக, தமிழே எழுத்தத் தெரியாதவன், எழுத்தாளன் ஆகணும்னு எண்ணமே இல்லாதவன் எழுத்துலகைக்கு வந்தாச்சு. இது சாதாரணமாக நிகழக்கூடிய ஒரு விஷயம் இல்லை. தவறிப் போய் நிகழ்ந்திருக்கிறது. **Aberration** – என்று சொல்வோம் இல்லையா? அந்த மாதிரிதான் **aberrations** – தான் அடத்தடத்து நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது என விஷயத்தில. இன்று வரை.

எழுத்து பத்திரிகையில் செல்லப்பாவின்தயவால் நான் ஒரு எழுத்தாளன் ஆனேன். எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் செல்லப்பாவைக்கு ராஜபாளையத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அப்போது செல்லப்பா எழுத்து பிரசுரம் தொடங்கியிருந்தார்.. என் எழுத்து எதையும் அவர் அது வரை தொட்பிருக்கவில்லை.. ராஜபாளையத்திலிருந்து எழுதியவர்கள் மணி, ஞானசோதி, பின் ஜெயபாலன். என மூன்று பேர். அவர்கள் **Agricultural College** - ல் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள் **Deputy Agricultural officers** –ஆக வலேனை பார்ப்பவர்கள். அவர்களுக்கு சாமிநாதன் எழுத்ததைப் புத்தகமாகப் போடவோண்டும் என்று ஒரு எண்ணம் உதித்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு பிரசுரம் பற்றி ஏதும் தெரியாது. ஆகவே செல்லப்பாவைக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். “நாங்கள் பணம் கொடுக்கிறோம். நீங்கள் சாமிநாதன் எழுதியதைச் சேர்த்து ஒரு புத்தகம் போடங்கள். எங்களுக்கு இதில் அனுபவம் கிடையாது. ஆகவே நீங்கள் உதவ வோண்டும்” என்று. அவர்களுக்கு செல்லப்பா எழுதினார், “சாமிநாதன் இப்போது விடுமுறையில் இங்கு வருவார். அப்போது அவரைச் சந்தித்து இதைச் சொல்லுங்கள். அவர் சமமத்ததையும் கட்டெடுக்கொள்வோம்.” என்று சொல்லியிருக்கிறார். அதேசமயம் செல்லப்பா விடமிருந்து என் விலாசம் வாங்கி எனக்கும் எழுதியிருந்தார்கள். நான் சென்னை வந்ததும் டேவிட் சந்திரசேகர் என்னும் நான் காமவர் என்னை செல்லப்பாவீட்டில் சந்தித்து விஷயத்தைச் சொன்னார். இப்படித் தான் என் முதல் புத்தகம் பாலையம் வாழையும் பிரசுரமானது. ஒரு புத்தகம் வளிவருவதற்கான வழக்கமான மார்க்கம் இது அல்ல. இந்த மாதிரி எங்கும் எந்த புத்தகமும் வளிவந்துள்ளதா என்பது எனக்குத்

•Written by வங்குட் சாமிநாதன்•
 ••Sunday•, 01 •January• 2012 23:46• - •Last Updated•
 ••Sunday•, 01 •January• 2012 23:54•

தெரியாது. அது வரை பதினாறு து வருஷங் களாக நான் எழுதி வந்த பதிலும் எந்தப் பிரச்சுர கர்த்தராம் எனனைத் தொடவில்லை. ஒரு புதிய மாற்றத்தாகக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று நினைத்துச் செயல்பட்ட சிலைப்பாக்கிட என்னையென நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. நானே நினைத்துப் பார்க்கவில்லை. அந்த நினைப்பு எங்கோ இருந்த ராஜபாளையத்திலிருந்த மூகம் தெரியாத இலக்கிய சம்பந்தம் இல்லாத மனம் இளைஞர்களுக்குத் தான் என்னையென நினைத்துப் பார்க்கத் தோன்றியிருக்கிறது. அந்தத் தொடர்பு பின்னும் தொடர்ந்தது.

இப்படிப்பட்ட அசாதாரண நிகழ்வு தான், இன்றைக்கு வளையிடும் தொகுப்பும். ஒன்றிரண்டு வருஷம் முன்னாலே இரண்டு மனம் பரே, சிலவேனலையிருந்து சனாதனன், அகிலன், பம்பாயிலிருந்து சத்தியமார்த்தி, இப்போ பசியப்போது ஆனந்து சொன்னார், அவர்கள் பிசா இன்ஸ்பிட்யூட்டில் இருந்தவர் அவர்கள் ஓரே ஊர்க்காரர், இப்போது சத்தியமார்த்தியோடும், ஆனந்தும் பம்பாய்க்காரர். இவர்கள் எல்லாரும். பசிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொன்னார், அது எனக்குத் தெரியாது, பின்னர் திலீப் குமார், சத்தியமார்த்தி, சனாதனன் மனம் பரே பம்பாயில் சந்திக்க நேர்ந்த போது பசியதாக, இந்த மாதிரி தொகுப்பு ஒன்று உருவாகுவது பற்றி, "என்னய்யா இது, சாமிநாதன் ஐம்பது வருஷமா எழுதிட்டிருக்கான் நாம ஏதாவது செய்யணும்"னு. ஐம்பது வருஷமாக எழுதிட்டிருப்பது ஒரு பெரிய விஷயமா என்ன?, dispatch clerk கிட்ட ஐம்பது வருஷமா dispatch பண்ணிட்டிருப்பான். யார் கவனிச்சாங்க. யாரும் கவனிக்கவில்லை. இவங்களுக்குத் தான் இந்த எண்ணம் தோன்றியிருக்காது. இதுவும் ஒரு aberration இயல்பை மீறியது தான். சாதாரண நடப்புகளையே மீறியது தான். இந்த வழியில் எல்லாம் இம்மாதிரி தொகுப்புகள் வருவதில்லை. இதெல்லாம் ஒரு பலகலைக் கழகம் நடத்தும். புத்தக பிரச்சுர ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் சாகித்ய அகாடமி நடத்தும். அல்லது இது போன்ற ஏதோ ஒரு நிறுவனம் நடத்தும். இவர்கள் யாருக்கும் நான் ஒரு பொருட்டே இல்லை. நான் இருப்பது கிட்ட அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் எங்கெங்கோ சிதறியிருக்கும் இவர்கள், இவர்களிடம் இதற்கான பணம் கிட்ட கிடையாது. இந்த மாதிரி எந்த கலாசாரத்திலும் நடந்தது கிடையாது. இப்படி நடப்பது நான் பார்க்க இது ஒன்று தான் அபிர்வமாக நடந்திருக்காது.

இப்படிப்பட்ட அபிர்வமான விஷயங்கள் தான் 1957-லிருந்து 2011 வரை என் விஷயத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்படி சாதாரணமாக நடக்காத விஷயங்கள் அபிர்வமாக நடக்கும் விஷயங்கள் நடந்தாத தான் நான் தெரிய வருவன போல இருக்காது. இதனாலே நான் சொல்ற விஷயங்கள். ஏதும் எனக்கு extraordinary intellectual acumen-ஓ இல்லை aesthetic sensibility- ஓ இருக்கிறதிலாலே தான் சொல்வதாக நின்கைக் கொண்டாம். நான் சொல்வது எழுதுவது எல்லாமே எல்லா மனிதனுக்கும் உள்ள சாதாரண பொது அறிவுக்குப் புலப்படும் விஷயங்கள் தான். அது உங்கள் எல்லாருக்கும் கிட்ட புலப்பட்டிருக்கும். அப்படி இருக்க நான் சொல்வதை மற்றவர் ஏன் சொல்லலை என்றால் அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் அவர்களை சொல்லவிடாமல் தடுப்பது சில கட்டுப்பாடுகள், சொல்லாமல் தடுக்கும் கட்டுப்பாடுகள், சொன்னாமல் என்ன ஆகும்மோ என்னவோ என்ற பயங்கள், தனக்காக அல்லாமல் வேறே யாருக்காகவோ சொல்லாமல் இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள்

•Written by வங்கட் சாமிநாதன்•
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:46• - •Last Updated•
 ••Sunday•, 01 •January•, 2012 23:54•

யோசிச்சுப் பாருங்க. திடீர் ல்னு “கட்ட மரத் துட்புப்புப் போல இடபுப்பை ஆட்டாறா,” ன்னு ஒரு பாட்டு இருபது பரேரோ என்னவோ, பாடி ஆபிளா, இது பாட்டா? இது டான்ஸா?, இது சினிமாவா? இது என்ன பதைத்தியக் காரத் தனம் னு நமக்குத் தோணணும் இல்லையா? இதைப் புரிஞ்சிக் கிறதற்கு நமக்கு இருக்கற சாதாரண பொதுப் புத்தி போதாதா? இது நம்ம பொதுப் புத்தி ஏற காத விஷயம் தான். ஆனா, ஏன் அதை. அந்த பதைத்தியக் காரத் தனத் தை நாம் பதைத்தியக் காரத் தனம் னு சொல்றதில்லே?. என்னமோ எல்லாத் தளங்களிலும் நாம் பதைத்தியக் காரத் தனத் தையே பண்ணிட்டு இருக்கோம். இதுக்காக கோடிக் கணக் கான பணத் தை செலவழித்து அதை கோடிக் கணக் கான பரே பார்த்து,..... இது சினிமாலே மாதிரி இல்லே எல்லாத் தளங்களிலும் இந்தப் பதைத்தியக் காரத் தனத் தைத் தான் செய்திட்டு இருக்கோம். இது தான் இலக்கியத் திலயும் நடக்குது. ஓவியத் திலயும் நடக்குது. அரசியல் லயும் நடக்குது. இதை ஏன் நான் சொல்றேனா என் மனசிலே பட்டதெனான் சொல்றேன். இதுக்கு ஏதும் extraordinary sensibility -யை intellectual ability யை. கடவுள் எனக்குக் கொடுத்துட்டான் அர்த்தமில்லை. நான் ஏதும் அவதாரம் எடுத்து வரலை. என் சாதாரண பொதுப் புத்திக் குப் பட்டதென் சொல்றேன். ஏன் நான் சொல்றேனா, நான் எந்த நிறுவனத் துக் காகவும் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த கட்சிக் காகவும் நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்த மதத் துக் காகவும் நான் சொல்ல வரலை. வேறே யாருக் காகவும் நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நான் எனக் காகவே பேசறேன். எழுதறேன். இதெனான் ஒரு ஐம்பது வருஷமாக செய்திட்டு வரேன். இதெனான் ஏன் செய்திட்டு வரேன். I think there is some value in it. ஒரு விஷயம் நான் ஒருத் தனா ஏன் இதென் செய்திட்டு வரேன். என்ன ஆனாலும் சரி, நம் மனசுக் குப் பட்டதென் சொல்வோம் னு. நாம் எல்லாரும் எழுதினோம் னா ஒரு பயமும் இல்லே. ஒருத் தனம் எந்த நிறுவனமும் ஒண்ணும் செய்திடமுடியாது. ஒருத் தனா இருந்தாத் தான் ஆளபைப் போட்டு அபிப்பாணங்க. இல்லையா?

இன்னொரு விஷயம். ஆரம்ப காலத் திலிருந்தே, பொதுவாக சமூகத் தில் நிலவும் அபிப்பிராயம் சமூகத் தில் உள்ள எல்லோரும் கொள்ளும் அபிப்பிராயம் எனக்கு சார்பா இருந்ததில்லை. இருந்தாலும் அவ்வப்போது ஒவ்வொரு காலக் கட்டத் திலும் எனக்கு உதவியாக சில நண்பர்கள் இருந்து வந்திருக்காங்க. அவர்களை நான் எப்போது நினைத்துப் பார்ப்பேன். ராஜபாளையத் திலிருந்து மணி, ஞான சோதி, பின் ஜெயபாலன். அவர்கள் எனக்கு உதவியாக இருந்திருக்காங்க. அவர்கள் இங்கு இப்போது இருக்கவேண்டாம் என்று நான் ஆசைப் பட்டேன். ஆனால் அவர்கள் யாரும் வரமுடியவில்லை. ஒருத் தர் அமெரிக்காவில் தன் பணை வீட்டில் இருக்கார். இன்னொருத் தர் நாளகைக் குக் கலயாணத் துக் குப் போகவேண்டியிருக்குன்னு வரலை. அவர்கள் இங்கு இருந்திருந்தால் நான் ரொம்ப சந்தோஷப் பட்டிருப்பேன். அவர்களும் சந்தோஷப் பட்டிருப்பார்கள். இன்னொருத் தர் தஞ்சைப் பிரகாஷ். அவரைப் போல ஒரு நண்பர் அபிர் வம், ராமானுஜத் துக் குத் தரியும். எந்த விஷயத் திலும் தன்னை மறந்து, தன் சாதத்தியங்களை, தன் நலன்களை மறந்து உதவியவர் எனக்கு உதவியவர், எதற்கும் தன்னை அர்ப்பணித் துக் கொள்ளும் மன நிலை அவருக்கு இருந்தது. எந்த நிலையிலும் என்பக்கம் இருந்தவர், அவர் இப்போது இல்லை. அவர் இங்கு இல்லாதது ஒரு இழப்பு தான். அவர் இல்லாமல் எப்படிடா வாழ்க்கை நடக்கப் போறது என்று நான் வருத்தப் பட்ட நாட்கள் உண்டு. ஆனால் காலம் எல்லாத் தையும் அழிச்சுட்டு

•Written by வங்கட் சாமிநாதன்•
 ••Sunday•, 01 •January• 2012 23:46• - •Last Updated•
 ••Sunday•, 01 •January• 2012 23:54•

போயிடறது. நாமும் எப்படியோ சமரசம் செய் து கொண் டு வாழ்ந் து விடுகிறோம் ..
 இன்னொருவர் தில்லியில் , அவரை இங்கே இருக்கும் சூரேஷுக்குத் தெரியும் ,
 டண்டன் , ஷாந்தி சாகர் டண்டன் , ஒரு பஞ்சாபி. பஞ்சாபியின் குணங்கள் எதுவுமே
 இல்லாத ஒரு பஞ்சாபி. For thirty years, we were together. We spent all the evenings together.
 இசையாக இருக்கட்டும் , நாடகம் , சினிமா, டான்ஸ் எல்லாத்துக்கும், எங்குமே
 நாங்கள் ஒன்றாகத் தான் போவோம் . அவருடன் நாங்கள் எல்லாவற்றையும் பகிர்ந்து
 கொள்வோம் . பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ரசனை உள்ள நண்பர் அவர் . அவர் இப்போது
 இல்லை. அது ஒரு பெரிய இழப்பு.

இன்னொருத்தர் ஜெயந்தன் . அவர் திராவிட இயக்க சார்பு கொண்டவர் . கம்யூனிஸ
 சார்பும் உள்ளவர் . இருந்தாலும் என் விஷயத்தில் அவர் அதையெல்லாம்
 மறந்துவிடுவார் . அதெல்லாம் அவருக்கு இரண்டாம் பட்சம் மீணாம் பட்சம் , இல்லை
 நாலாம் பட்சம் தான் . அவரும் இல்லை இப்போ .

அப்புறம் No genius is a hero to his wife – என்னு சொல் வாங்க. என்னுடைய
 ஈடுபாடுகளைப் பற்றி பெரிதாக ஏதும் அபிப்ராயம் கிடையாது என் மனைவிக்கு. ஏன்னா,
 இதிலே பணம் வராதில்லே. வந்ததில்லை. அது மாத் திரம் இல்லை. என் பின்னாலே ஒரு
 பெரிய கட்டம் ஏதும் இல்லை. “சார் சார் உங்க கையெழுத்து போட்டுக் கொடுங்க
 சார்” என்று ஆட்டோக்ராஃப் கட்டு அலையும் கட்டமும் கிடையாது எனக்கு.
 ஆனால் , தலை ப் குமாரதை தெரியும் . ராஜபாளையம் மணியதை தெரியும் . திலக பாமாவதை
 தெரியும் . இன்னும் வீட்டுக்கு வருகிறவர்கள் பலரைத் தெரியும் . இவர்கள் எல்லாம்
 சாமிநாதன் கிட்டே இவ்வளவு பாசமாக இருக்கக் கன்னா, இவர்கள் மீலமா என்னபை
 பத்தி there must be something in him என்ற ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கும் . அவள்
 இப்போது இங்கு இருந்திருந்தால் ,... ”சரி நம்மாள்கிட்டேயும் ஏதோ விஷயம் இருக்கு
 போல இருக்கு” என்று நினைத்திருப்பாள் ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கும் . அவள்
 இல்லை. இந்த வருத்தங்கள் எல்லாம் எனக்கு உண்டு.

ஆனால் இதையெல்லாம் மீறிய ஒரு விஷயம் . இந்த ஆள் ஏதோ சொல்றான் போல
 இருக்குன்னு நினைக்கிறவங்க டோரண்டோவிலே ரண்டு பரே , பம்பாயிலே ரண்டு பரே ,
 சிலோன்லே இரண்டு பரே , நாகர்கோயிலிலே சிவகாசியிலே, சின்னையிலே இரண்டு பரே
 இப்படி அங்கங்கே உதிரியாக இருக்காங்கங்கறதுக்கான solid proof அவர்கள்
 எண்ணங்களையெல்லாம் தொகுத்து இந்த புத்தகம் வந்திருக்கு. இது எழுத்தில்
 சாத்தியம் . சினிமாவிலே, நாடகத்திலே சாத்தியம் இல்லை. ஒரு இடத்தில் ஒரு புத்தாயிரம்
 இருபாதாயிரம் சரேந்து இருந்தால் தான் டான்ஸ் , சினிமா எல்லாம் சாத்தியம் . பம்பாயிலே
 இரண்டு பரே , விழுப்புரத்திலே ரண்டு பரேக்காக ஒரு சினிமா சாத்தியமா? இவர்கள்
 எல்லாம் உதிரியாக எங்கெங்கோ இருக்கறாங்க, இதையெல்லாம் சரேத்து ஒன்று படுத்து
 முடியும் என்ற எண்ணம் சனாதனன் , தலை ப் குமார் அகிலன் சத்தியமூர்த்தி
 எல்லோருக்கும் தோன்றியிருக்கு. அதற்கு சாட்சியமாக இது இருக்கு. இந்த
 சாட்சியத்தை உருவாக்கி இங்கு முன்னால் வதைத் த அவர்களுக்கு என் நன்றி. உங்கள்
 எல்லோருக்கும் என் நன்றி.

•Written by வங்குட் சாமிநாதன் •
••Sunday•, 01 •January• 2012 23:46• - •Last Updated•
••Sunday•, 01 •January• 2012 23:54•

vswaminathan.venkat@gmail.com